

Wij willen de dingen behandelen zoals ook kinderen dat doen in hun spel: in alle vrijheid van interpretatie.
Wat we uiteindelijk willen overbrengen is dat opgewonden gevoel dat

je krijgt wanneer je op onbewaakte momenten de dingen hun betekenis ziet verliezen en ze door de context - hun beweging, plaats, tijd, relatie tot andere dingen of lichamen, hun onderlinge ritme,...- een onverwachte meerwaarde krijgen.

MAARTEN
VANDEN
BEELE

BEROEP: beeldend kunstenaar **LEEFTIJD:** 30 **NATIONALITEIT:** Belg **OPMERKINGEN:** is al zijn hele leven lang beeldend in de weer en concentreerde zich de jongste acht jaar op de fotografie als beeldend medium, maar wil de komende jaren weer ruim beeldend gaan werken. Na zijn studies Vormgeving en Communicatie in Rotterdam werkte hij twee jaar als scenograaf en fotograaf in Finland. Vanaf 1993 koos hij Parijs als centrum van waaruit hij als freelance fotograaf werkt voor opdrachtgevers over de hele wereld. Met zijn fotowerk voor Pina Bausch verwierf hij internationale bekendheid. Eind 1999 ontving hij de **Herman Teirlinckprijs - theaterfoto 1997-1999** voor het fotoboek dat hij maakte in opdracht van Needcompany. Komend najaar presenteert hij een tentoonstelling van zijn werk in het Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen (MUHKA). Sinds kort wordt hij vertegenwoordigd door Zeno-X-galerie (Antwerpen).

Brussel, april 2000; opgetekend door Marleen Baeten.

'Gedurende de voorbije acht jaar heb ik een erg onrustig leven gehad: drie weken weg, twee dagen op mijn kamer in Parijs, weer enkele dagen weg, drie dagen thuis, enzovoort. Er zat geen lijn in mijn werkwijze. Vooral in de beginperiode wordt je werk sterk gestuurd door toevallige ontmoetingen. Ik reisde de wereld rond en van het één komt het ander. Zo had ik het ook voor ogen: ik wou een hele tijd vooral goed rondkijken - veel reizen, observeren, leren - en dan pas stilstaan om te zien wat ik verder zou doen. Dat moment is vroeger gekomen dan ik had verwacht. Nu voel ik de behoefte om terug te komen en de kennis die ik opgedaan heb te gebruiken en te concretiseren.

Nu ik al langer aan het werk ben, wordt het stilaan duidelijker waar ik mee bezig ben. Toch blijft het moeilijk om over de inhoud te praten. In feite kan ik vooral over de werkwijze spreken. Ik denk dat het de kracht is van beeldend werk dat het zo open is. Zeker foto's - in feite bevroren beelden - zijn een materialisatie van een herinnering. Fotograferen is omgaan met 'tijd'. Het heeft altijd te maken met herinnering en projectie.

Ik denk niet zoveel na over de beelden die ik wil maken. Ik denk wel veel na over hoe de beelden een plaats zullen krijgen en wat ze betekenen in een bepaalde context. Het maken van het beeld is evenzeer het vinden van een beeld. Het is haast iets fysieks. Dat sluit aan bij het thema van jullie vorige nummer: het geheugen van het lichaam. Er zijn zoveel manieren van weten die je niet kan rationaliseren. Ze zijn gewoon aanwezig in je lichaam. In de loop der jaren bouw je een kunde op i.v.m. het omgaan met beelden. Dat doe je voor een groot deel intuïtief. Het resultaat is een haast abstracte vorm van kennis die ik nog het liefst zou vergelijken met wat men in de wetenschappen **clustering** noemt. Het heeft te maken met het intuïtief aanvoelen van een geheel. De manier waarop ik te werk ga met beelden vertoont veel overeenkomsten met de manier waarop voetballers op elkaar ingespeeld zijn. Hun training creëert een hoge mate van intuïtie voor het geheel, die niet uitsluitend rationeel te vatten is maar waar wel heel precies mee wordt omgesprongen. Niet elk beeld dat je maakt is een bewuste keuze, maar hoe meer beelden je maakt, hoe meer je je bewust wordt van de onderliggende keuzes en samenhang. Al werkend wordt je bewustzijn groter.

In het materiaal van de voorbije acht jaar zijn er een aantal beelden die blijven hangen, belangrijke momentopnames. Wanneer ik een hele week werk, is er vaak één beeld dat me bijblijft, dat de essentie weergeeft. Vaak is het een synthese van de **state of being** van die week. Ik draag dus een hele reeks beelden mee in mijn hoofd. Het zijn deze beelden die ik **cluster** voor een presentatie. De uiteindelijke selectie en **clustering** kunnen echter tot op het laatste moment

wijzigen. Dikwijls zie je er pas echt klaar in nadat je al een hele tijd met het materiaal bezig bent. De confrontatie van de beelden met elkaar lokt zelfkritiek of inzicht uit, zodat je weer een stapje verder kan gaan.

Meestal ben ik me al bewust van het belang van een beeld op het moment dat ik de foto maak. Het gebeurt ook dat ik een beeld vervaag waarnaar ik op zoek was. In principe kan ik dergelijke beelden zowel de realiteit als in het theater 'vinden', maar de beelden uit de realiteit zijn wel directer. Beelden van een theatervoorstelling zijn beelden die 'gemaakt' zijn en die zich herhalen. De essentiële beelden in het theater zijn dikwijls betekenisvol in het licht van een evolutie van een oeuvre. Een duidelijk afgebakende context hoeft geen artistieke beperking te betekenen. Aan het fotoboek van Pina Bausch heb ik heel graag gewerkt, hoewel het om beelden van beelden ging. Je zou kunnen zeggen dat het werk van Pina Bausch het thema was, maar ik sprak liever van een context. In al dat materiaal kwam al gauw een ander thema bovendien: man-vrouw relaties. Voor het boek van Needcompany kreeg ik alle denkbare vrijheid. Eigenlijk lag het voor de hand om te kiezen voor beelden van het leven rond de scène. Het is mijn leven dat ik goed ken, o.a. van bij Pina Bausch, en ik vind ook dat dat essentieel is voor de beelden die tot stand komen op de theaterscène. Voor mij heeft dat boek te maken met het stileren van de essentie van de diverse mogelijke handelingen rond de scène. Het gaat mij in de eerste plaats om de uitgangspunten die een bepaalde werkwijze - bijgevolg ook bepaalde beelden - mogelijk maken. Een tentoonstelling maken in het MUHKA biedt natuurlijk nog veel meer mogelijkheden. Het is de eerste keer dat ik een tentoonstelling ruimtelijk kan invullen met verschillende media. Ik zie het als één ruimtelijk werk waarin verschillende vertrekke van de fotografie als medium - ook installaties, soundscapes en video een plaats krijgen.

De selectie in functie van een presentatie (tentoonstelling of publicatie) brengt dikwijls dingen boven die de aard van je werk duidelijker maken. Het presenteren van je werk laat je toe om een tijdje halt te houden, om een tussentijdse conclusie te maken. Je werk tonen is tegelijk afronding en het begin van iets nieuws. Terwijl ik nu de tentoonstelling in het MUHKA voorbereid, ben ik al aan mijn volgend werk aan te denken. Een presentatie is een soort kruispunt, of misschien beter een rondpunt, waar allerlei beelden samenkomen. Wat je geleerd hebt neem je mee op nieuwe wegen, zowel in de keuze van het materiaal als in de manier van werken. De voorbereiding van de MUHKA tentoonstelling is zowel een synthese van mijn fotografisch werk als dat het de aanzet is om opnieuw ruimer beeldend te gaan werken. Ik heb lange tijd haast uitsluitend intuïtief gewerkt, maar op een ge-